

РЕЦЕНЗИЯ
ПО КОНКУРС ЗА ЗАЕМАНЕ НА АКАДЕМИЧНА ДЛЪЖНОСТ „ПРОФЕСОР”,
направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата
(Теория и история на културата. История на българската средновековна култура),
обявен от СУ „Св. Климент Охридски“ в ДВ, бр. 61 от 28 юли 2017 г.

РЕЦЕНЗЕНТ: доц. д-р Оксана Минаева, Департамент „Изкуствознание и история на културата“, Нов български университет

КАНДИДАТ: доц. д.н. Цветелин Степанов

В обявения конкурс се явява единствен кандидат доц. д.н. Цветелин Степанов, чиято академична дейност още от пръв поглед върху приложената документация доказва необходимостта от обявяването му и от адекватността на кандидатурата с оглед развитието на съответното направление в науката.

Целта на конкурса е да се заеме академичната длъжност професор, но гледайки на целта не като достигане на определен връх в йерархията на научното познание, а като непрекъснат път на навлизане и задълбочаване в науката, е необходимо да се разгледа пътя на доц.д.н. Цветелин Степанов като един категорично заявен избор още от началото на образованието си и като постоянно следвана насока на развитие, задълбочаване и разширяване на избраната област на науката, водеща до редица достижения в историята и културата на българското Средновековие.

Професионален път

Представената автобиографична справка маркира определени дати, компетенции и реализацията им в преподавателската, научната, издателската, експертната и обществената практика на личност, водена от високо научна принципиалност и етика. В рецензията посочвам само някои от тях, защото дори и пълното им изброяване им не би било достатъчно, за да внуши смисъла и значението на тези факти не само за кариерата на кандидата, а и за времето, в което той работи.

През 1983 г. Цветелин Степанов завършва Националната гимназия за древни езици и култури с отличен успех, а през 1990 г. завършва ИФ на СУ „Св. Кл. Охридски“ също с отличен успех със специализация „История на Византия и на балканските народи“. От февруари 1991 до 1994 г. е редовен аспирант в Катедра „История и теория на културата“, Център по културознание, впоследствие специалност „Културология“ към ФФ на СУ „Св. Кл. Охридски“. На 19.12. 1996 г., защитава публично образователната и научна степен „доктор“ с тезата „Власт и авторитет в ранносредновековна България“ (Диплома № 24683 от ВАК на Република България). На 25 Март 2015 г. защитава научната степен „доктор на науките“ (направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата (Теория и история на културата. История на средновековната култура) с темата: „В очакване на Края: европейски измерения, ок. 950 – ок. 1200 г.“ [Диплома № СУ 2015 - 4, издадена на 15.04. 2015 г.]. Темите на трудовете, с които се бележи професионалното израстване на Цветелин Степанов трябва да ни говорят много – на първо място за търсенето на проблеми, засагащи преходни, межкултурни, трансформационни или междуконтактни географски и исторически периоди и на второ място - изискващи интердисциплинарни подходи. Необходимо е да се изтъкне още тук важната нишка, която вътрешно мотивира нагласата към подобно сложно търсене – самият Цветелин Степанов говори за влиянието,

което му оказват определени авторитети в българската наука като проф. д-р Георги бакалов, проф. дин Петър Ангелов, доц. д-р Елка Дроснева, проф. Маргарита Ваклинова и други преподаватели и колеги.

За професионалната му ориентация и израстване в определената насока имат не малко значение и изследователските стипендии, с които е удостоен Цветелин Степанов. Те идват от престижни научни институции и университети, ще посоча само: *Стипендия* от ‘Research Support Scheme’ на The Open Society Institute (Open Society Support Foundation), Будапеща, Унгария, *стипендия* от ‘Maison des Sciences de l’Homme’ (Paris) и ‘Maison des Sciences de l’Homme et de la Société’ (Sofia) за проекта “Notions of the *Other* in ‘Pax Nomadica’, 6th–9th Centuries (Ancient Turks, Uighurs, Khazars, and Bulgars)” и стипендия в Център за Академични изследвания (CAS), София, по темата “Invading in/from the ‘Holy Land’: Apocalyptic Metatext(s) and Sacred and/or Imagined Geography, 950–1200”. Всичките имат своето въздействие за изясняването на авторовите концепции и реализацията им в последвалите монографични трудове, статии, сборници, публични лекции, преподавателска дейност.

Професионалната кариера на Цветелин Степанов като преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски” започва 1994 г. като хоноруван *асистент* в Катедра „История и теория на културата” (до 1995 г.). Работата му с проф. Маргарита Ваклинова допринася за избистрянето на свободата на подходите към материалната култура, към художествената стойност на артефактите и сложността на художествения образ като друга голяма част от историческите свидетелства за миналите епохи, освен писмените и епиграфски извори. Следват годините в Катедра „История и теория на културата” на ФФ на СУ „Св. Климент Охридски” като щатен асистент (1995 – 1997), главен асистент (1997 – 2006) и доцент (2006 - до настоящия момент).

Като преподавател доц. д.н. Цветелин Степанов води различни лекционни курсове, свързани със специализацията му в областта на средновековната култура. Едни от тях засягат теорията на културата като „Теория и история на културата” (съвместно с доц. Валентина Георгиева, курс в специалността „История и философия“ към Ист. факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“);, а други са посветени конкретно на културната история на България - „Българската култура през 7-14 век” (задължителен курс в бакалавърска програма на спец. Културология, СУ „Св. Кл. Охридски“), „Българската култура през 15-17 век” (задължителен курс в специалност Културология), „Всекидневен живот в България, 11-14 век” (задължителен курс в спец. Начална педагогика, СУ „Св. Кл. Охридски“). Особено важни курсове, включени в програмата „Културология“ на ФФ на СУ „Св. Кл. Охридски”, са водените от него курсове „Между *Изтока* и *Запада* : българската култура, 7-14 в.”, „*Византия извън Византия*, или за „употребите” на византийската култура в България, 7-11 век”, „Средновековната българска култура в евразийски контекст” и „Степна Евразия през 6-9 век: власт и идентичности” (избираем курс в спец. Културология). Към тях се прибават и други курсове като „История на кавказките народи” (задължителен курс в бакалавърска програма на спец. „Арменистика и Кавказология” към Факултет по класически и нови филологии, СУ „Св. Кл. Охридски“), „Империи и идентичности” (в магистърска програма по чуждоезиково обучение, Нов български университет, София) и „Движими и недвижими паметници на културата. Археологически резервати” (задължителен курс в магистърска програма „Мениджмънт и социализация на културното наследство”, спец. Културология, СУ „Св. Кл. Охридски“). Те поставят проблематиката на българската култура в контекста на съседни, типологически сходни и сродни култури в географски и исторически близки и далечни мащаби, теми, които

виждаме в центъра и на научните му публикации. Това директно говори за тясната връзка между научните разработки и приложението им в образователната система, търсейки освен познавателна ефективност на знанията и практически ефект – една от най-важните цели на съвременната наука.

За утвърждаването на академичното кариерно развитие на доц.д.н. Цветелин Степанов и научното приложение на придобитите от него компетенции не малко значение имат и проекти получили финансиране от престижни институции като CAORC (Washington, D.C., U.S.A.), Mellon Foundation и MSH (Paris).

Описание на представените материали

Предоставените по конкурс материали (според ЗАКОН ЗА РАЗВИТИЕТО НА АКАДЕМИЧНИЯ СЪСТАВ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, (Обн. ДВ. бр.38 от 21 Май 2010г., изм. ДВ. бр.81 от 15 Октомври 2010г., изм. ДВ. бр.101 от 28 Декември 2010 г., изм. ДВ. бр.68 от 2 Август 2013г. и Правилник за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски”, раздел V) от кандидата доц. д.н. Цветелин Степанов включват необходимите документи: академични референции - основен труд *Религии в езическа България (Историографски подходи 1980–2015 г.)*. София: Парадигма, 2017; 257 стр.// ISBN 978-954-326-321-9; 12 статии, публикувани в реномирани сборници на български и чужди езици и 3 сборника със самостоятелно съставителство и редактиране (два на български и един на английски език), списък на цитираните публикации с рецензии и включване в библиография, справка за цитиранията на трудовете на Цветелин Степанов, авторска справка за приносите; автобиографични данни.

Избраните изследвания са публикувани в периода след хабилитирането на Цветелин Степанов, т.е. обхващат годините между 2007-2017. Те показват основните интереси на научно търсене и тематично разработване на кандидата, категорично съответстващи и доказващи, както ще се убедим по-нататък, приносния им характер. Трябва да се подчертае, че обемът на предоставените за конкурса материали надхвърля рамките на необходимата за академично израстване научна продукция, особено ако го сравним с останалата, невключена тук част от публикациите на доц. д.н. Цветелин Степанов.

Анализ на представените материали

Основно монографично изследване: *Религии в езическа България (Историографски подходи 1980–2015 г.)*. София: Парадигма, 2017; ISBN 978-954-326-321-9.

Появата на този труд идва да отговори на наложителна необходимост да се преосмислят редица постановки, идеи, хипотези в българската средновековна култура в методологическо отношение. Преходният етап на разглежданите години се свързва със съществуването на разнородни тенденции и подходи в науката – едни съхраняващи континуитета на утвърдени постулати, други хвърлящи нови тези, трети стараещи се да разглеждат даденостите в перспективата на по-широки мащаби и методологии. Без да бъде полемичен с крайни и налагащи се интерпретации, този труд предлага един нов дискурс около статуквото на знанието за същността, корените и идентитета на българската култура в нейните най-повратни и значими битийни моменти. В този смисъл текстът не само дефинира в рамки проблематиката, но задава перспективи за начините и подходите към задълбочаването на редица сложни явления в културната ни история, които събират различни напластявания и фокусират дебатите в нова методологическа перспектива.

Основен фокус на труда е да се покаже комплексния характер на (пра)българската религия на езическата епоха в българската историография от края на 20 и началото на 21 в., проблем неизбежно свързан с установяване на корените на прабългарската култура и общество и особено, с етногенеза. Всяка една глава е поглед към основните тези по тази проблематика. Още от началото трябва да се посочи употребата на „класическото“ определение за българите преди християнската епоха като (пра)българи равнозначно на древните българи, старите българи, дохристиянските българи, (прото)българи и т.н., които имат различни конотации, а понякога са навлезли в дефинитивната ни практика и от различни научни школи. Това доказва придържането на доц. д.н. Цветелин Степанов към една утвърдена научна константа, без която съществуването на научно ниво и авторитет на изследванията в тази област едва ли би било възможно.

Друг акцент в труда е това, че авторът не се занимава с теоретизиране върху дефинирането на термина „религия“ и релативността му към българската духовна култура и общество (това важи както за тенгризма, митраизма и зорастризма на собствено възникналата си културна почва, така и за следите и реликтовите форми, проявяващи се в езическа България). Впрочем, отнасяйки се до представите и вярванията, описващи човека в природния космоса и обществото, се забелязва на няколко места наличието и термина „религиозност“ и „религиозна система“. Оставяйки настрана разсъдъчната номинативност в научното търсене, Цветелин Степанов се спира на прагматиката и емпириката, свързана с конкретните проявления на религиозната същност, опирайки се на интерпретацията на изворовата база – писмена, материална, визуална, предлагана от различните науки за човека – история, антропология, археология, епиграфика, изкуствознание, религиоззнание... Т.е. в труда си авторът по-скоро търси пълнежа на понятието, отговарящо не само на философско-културологично постулиране, а може би повече на интерпретативно моделиране спрямо ситуативни практики, регистрирани чрез ритуал, артефакт, визуален образ.

В този смисъл въвеждането на удачно намерения термин - парадигми – (хипо)тези с различна степен на качество на: анализ, научна адекватност, аргументация, възгледи, е употребен и разработен спрямо цялостна изворова база за (пра)българите, като води до въвеждането от Цветелин Степанов на нов цялостен концепт, в нова перспектива на методологията на научното изследване в нашата научна практика.

Първа част на първа глава „Парадигми“ е посветена на първостепенната по значение парадигма в българската култура – наличието на Тенгризъм, получило своето научно утвърждаване не само у нас, но и сред чуждите учени. Не е необходимо в този текст да се изброяват застъпниците на тази теза през годините, по-важното е да се посочи, че тя има важен дял в развитието на българистичната наука със значими достижения у нас и в чужбина не само като публикации, а като процес включващ голям обем изследователска, археологическа, конгресна, музейна и обществено-популяризаторска дейност. Без да се отричат приносите на значими фигури в науката като проф. В. Бешевлиев, проф. Ст. Ваклинов, проф. Р. Рашев, проф. Д. Овчаров и др. в текста се анализират минните полета в интерпретацията на писмените извори от една страна и от друга – на начините и формите на изразяване на почитанието като религиозно действие/култ/комплекс в ритуален и визуален аспект. Особено защото се поставя понякога равенство между култа към Тангра и принадлежността на прабългарите към тюркоезичните народи. Чрез редица въпроси авторът апелира към внимателното пре/прочитане на писмените извори, като обръща внимание и на приеманите за свързани с тенгризма комплекси (идеологически, ритуални, образни, предметни) като ликантропията,

клетвения договор, жертвиприношенията на кучета, чаша от череп. Индоевропейският произход, както безапелативно се вижда, показва сложното контаминиране на вярвания, представи, ругуали и образи – един важен аспект на езическата (пра)българска култура – това е една от водещите методологически насоки, които се налагат в този труд и в другите, а не само предложените за конкурс публикации на Цветелин Степанов.

Втората част на първа глава е посветена на парадигмата Зороастризм, която е застъпена най-силно като възможно влияние върху строителството на култови съоръжения. Правилната постановка за разграничаване на видовете култови съоръжения в различни селищни центрове и природни обекти е въпрос, който тепърва предстои да бъде проучен. Коментарът на доц. д.н. Цветелин Степанов е насочен към интерпретациите на автори, поддръжници на следите от Зоростризм в българската езическа култура и техните доказателства като остават открити дебатираните (не)съответствия между характеристики на зороастризма, тенгризма и най-общо слънчевия култ в ритуален и символен (идеен и образен) план. Особено поради факта, че някои от характеристиките са известни и за Митраизма. Интерес представляват разсъжденията върху празничната обредност на езическите българи и сведенията за датата на Новата година според зороастрийския календар на 21/22 март, на 1 март или на Игнажден 20 декември според балканското фолклорно наследство. Този въпрос пряко засяга принадлежността на съкровището от Надъ сент Миклош към българската езическа култура и разбирането на сложността на предела на възможностите за ясно дешифриране на дадени символи, образи, ритуали и култови практики и атрибуирането им към различни наследства като тенгристко, зороастрийско, древноиранско (митраистко) не само сред (пра)българите, но и в пределите на Средна и Централна Азия и Кавказ, сред тамошните тюрко- и ираноезични етноси.

Сложността на разграничението в идеен и визуално-образен план е валидна и за парадигмата Митраизм. Доц. д.н. Цветелин Степанов правилно отбелязва, че става въпрос не за варианта, наложил се и познат ни от Източните римски провинции и на Балканите, а за по-древния пласт на туранските космогонични представи и ритуални практики и скито-сарматско-аланско (индоевропейско по същество) им проявление.

След разглеждането на трите парадигми се питаме, какъв извод се налага, имайки пред вид как едни и същи понякога извори се използват като доказателство за доминиращата роля на един или друг религиозно-ритуален комплекс или още взимайки пред вид факта, че в исторически диахронен и синхронен план българите са участници в редица степни съюзи като част от тях за определено време и като собствено дъвжавотворческа традиция, получила своя завършек тук на Балканите? Според Цветелин Степанов, в заключителните кратки, но концептуално синтезирани редове на първата глава трябва да гледаме на религиозните представи и вярвания на езическите българи като синкретичен флексивен процес, а не като твърда система, където неизбежно контаминацията, политеизма, различието през призмата на социални страти между „държавен култ и този на родове и колективи и разбира се, през особеностите на владетската идеология играят своята първенстваща роля в функционирането на обществото...

Докато в първата глава водеща роля в анализа на тематиката на изследването са теоретичните модели-конструкти и техните приложения на базата на символично-ритуално-визуалното им изразяване чрез текстове – писмени, вербални, визуални, обредни, то във втората глава „Индоевропейската и иранската парадигма в примери“ виждаме обратния конструкт на изследователско търсене – от, най-общо казано, материалността, видимостта, т.е., веществената и видимата страна на религиозните предмети и вярвания към

възможностите за интерпретиране и ре/конструиране на онези първични пластове, в чийто контекст може би те са изпълнявали най-адекватно своята функция. Подбраните примери на Мадара и скалния (SIC!) релеф, огнището и поясът са поставени в новата контекстуалност на индо-европейското наследство за разлика от предишния акцент върху тюркската следа в изначалното им проявление. Оценявам тази глава още по-плодотворна откъм включването на нови интерпретативни ситуации и успешния опит да се обърне по-голямо внимание към използването (внимателно) на фолклорните сведения, проблем не само за историческите изследвания, но и до голяма степен в изкуствоведческите публикации върху културата и изкуството на езическа България.

Достойнствата на този важен за българската наука труд се подкрепят и от идеите на третата глава „(Не)възможната тракийска прадиigma“, където Цветелин Степанов, лишен от високомерния поглед на специализирания професионалист, се спира на спорни идеи, публикувани вече като книги и установили се в публичната медийна среда. Известно е, че те настояват за автохтонност езическите български традиции и за връзката между тракийската езикова и културна общност и прабългарите, теза, която се възприема като равнозначна на исконно поддържан български идентитет. Степанов дебатирал не толкова с тях, посочвайки слабостите на тяхната аргументация, а по-скоро конспектира ясно няколкото важни методологически опори на рамката, в която трябва да се гледа на проблематиката на българската езическа религиозна практика. Звучащи като логично заключение на изказаните в предишните глави концепции идват важните въпроси за методологията - прочита на наративни сведения (писмени извори от епохата, литературни и фолклорни текстове), материални и визуални свидетелства, разбирането за етничността, миграцията, варварската култура, ранните форми на държавност, континуитета (популация, административно управление, култура, религиозни форми).

В последната глава „Българите и християнската проповед от 632/5 до 864 г.“ полифоничните гласове на парадигмите в партитурата на езическата българската религиозност достигат финалната си фаза на акорд в интерпретацията на прехода към християнството като държавна религия. Степанов акцентира сложните събития и процеси на приемане, адаптиране, налагане в различните нива на обществото на фона на една съпоставителна типология на различните „варварски“ държавни формации в прехода от ранното към същинското Средновековие в Западна Европа и Източноевропейските степи.

Към главния труд са приложени 12 статии, представящи близки и по-далечни като проблематика до него публикации, но също така доказващи приложението на научния подход, методите и методиката на изследване на Цветелин Степанов. Бих ги разграничила в няколко групи според важността на разисквания по-малко проучен или пък преинтерпретиран проблем и новия поглед върху изнесените данни, анализи и предложени тези като: едни засягащи езическата българска култура, други – проблеми на християнизацията и християнската средновековната българска философска, богословска и есхатологична мисъл и култура и трети – третиращи преходни или трансформиращи времена, събития. В тях виждаме ново разбиране за същността на езическата владетелската идеология (впрочем авторът никъде не употребява термина идеология, поради отрицателните наслоения в терминологичното съдържание) възплътила митологически конструкти необходими за легитимацията на властта, както и „двоичността“ и паралелизма на символното възприятие на инсигниите в контекста на собствената vs чуждата култура. Тук бих изтъкнала още и приложението на методологическите постановки за степента на значението на етничността, езика и начините на тълкуване на регистрираните в писмените извори имена, титли, географски и исторически топоси относно дефинирането на

приносителите на готи, славяни в общата картина на културата на Балканите в IV–VII в, както и проблемите на християнизацията на населението на Балканите преди официалното приемане и интерпретирането на данните от археологическата наука. В статиите се засяга и темата за скаралното, сакралната топография и символиката на пространството в различните религиозни форми – една от най-притегателни теми за Цветелин Степанов.

Анализ и характер на научните приноси и приложни постижения на кандидата

Разглеждайки приложения към процедурата труд и статии се спрях до известна степен на някои от научните приноси на кандидата за разширяването, задълбочаването и въвеждането на нови интерпретации в проблематиката на изследванията в областта на българската средновековна култура като цяло. Тук ще се спра на приносния характер на методологическите постановки, върху които се основават неговите анализи в концептуален и приложен план, защото мисля, че са в съзвучие с водещи съвременни модели на научното познание в чуждестранни школи и научни институции. Изхождам най-вече от определеното поле на изкуствознанието и историята на културата, което обаче в днешната интердисциплинарна взаимозависимост е немислимо без достиженията и методиките на проучване на други дисциплини, свързани с човешката практика и историческа действителност.

На първо място бих посочила прилагането от доц.д.н. Цветелин Степанов на структурализма като съвременно научно течение в културологията, антропологията, политологията, социологията и други обществени науки в своите научни публикации. Без да манифестира ефектно и постулативно своите методи, той успява да съчетае компаративните елементи на структурално ниво с внимателно вглеждане и подбор на историческите факти, присъщи на класическото историческо проучване.

На второ място поставям извеждането на фактите и явленията в българската средновековна култура в процесуалния ход на историческото движение и взаимодействие със спецификата на Пакс Номадика и варварските общества на Западна Европа, което също се опира на нови методологически рамки, разглеждащи явленията в контекста на философски, антропологически и политически теоретични модели на бинарните опозиции „свой-чужд“, „център-периферия“, както и на йерархични социални, културни и религиозни норми, служещи за изобретяването, легитимирането и поддържането на идентичност.

На трето място изтъквам приносите на доц. д.н. Цветелин Степанов в широкото разбиране на процесите на културно взаимодействие като възприемане, адаптиране, контаминиране, реинтерпретация, имитиране на чужди културни елементи и включването им в действаща сложна културна картина на българското Средновековие.

На последно, но не и по значимост, място бих посочила методологическите приноси на доц. д.н. Цветелин Степанов в разбирането на ранносредновековния „език на властта“, който според него се изучава обикновено на базата на четири основни вида извори: иконографски, дипломатически, литургичен (относно християнски държави) и нумизматичен, разглеждани в качеството си на „текстове“, нуждаещи се от декодиране. Съгласуването на тези текстове е именно трудната задача на учения, за да се подредят в мозайката на миналото, чийто прочит хвърля своите рефлексии и върху настоящето.

Като значителен научен и приложен принос посочвам и постоянната и всеотдайна активност на доц. д.н. Цветелин Степанов в съставителството и редактирането на научни сборници. В тях се актуализират не само концепциите на съставителя и редактора за попълването на празнините в областта на историята и културата на средновековна България

като избор на заглавие/тематичен фокус на обекта на изследване, различни авторови гледни точки и въвеждането в оборот на нови непубликувани изследвания и тези, а най-вече се дава възможност за по-широкото им разпространение и отглас у нас и в чужбина. Факт, признат и от многобройните цитирания и включването им в редица библиографии на българска тематика от чужди библиотеки и научни институции в Европа и Америка.

Като принос към популяризирането на българската наука трябва да се оцени и дейността на доц.д.н. Цветелин Степанов като учредител, издател и член на редколегията на периодичното издание “Mediaevalia Christiana”.

Без да преувеличавам, трябва да изтъкна и международно признатия авторитет на доц.д.н. Цветелин Степанов сред чуждестранната научна общност. Доказателство са както броя на цитиранията на трудовете му, така и участията му в научни организации през годините като Асоциация на медиевистите и византинистите в България, ‘Byzantium Working Group’/Работна група „Византия” – София, Central Eurasian Studies Society, Harvard University, Cambridge, Mass. (от 2012 – в Indiana University, U.S.A.).

Сериозната научна и преподавателска дейност на доц.д.н. Цветелин Степанов е оценена и с удостояването му с наградата на ФФ на СУ „Св. Кл. Охридски” за академичната 2003/04 г.

Към края тези редовете имам усещането, че не е възможно в кратката форма на рецензия да се покажат в истинската им пълнота, широта и задълбоченост приносите на доц.д.н. Цветелин Степанов за университетската и като цяло научната общност. Не мога да не изкажа възхищението си от неговата пунктуалност при работата с изворите, коректност при цитиранията, стремеж към максимално приближаване към обекта на изследване, новост на интерпретациите и, не на последно място, уважение към тезите на съмишленици или опоненти – качества на безспорно сериозен и последователен учен.

Затова убедено заявявам, че научната продукция на доц.д.н. Цветелин Степанов напълно покрива изискванията на ЗРАСРБ и препоръчвам той да заеме академичната длъжност „професор“.

20.11.2017

Подпис:

Доц. д-р Оксана Минаева, НБУ